Я не люблю фатальних результатів,
Не втомлююсь ніколи від життя.
Я пори року не люблю ніякі,
Якщо пісень веселих в них нема.

Я не люблю холодного цинізму,
В захопленість не вірю, та іще
Коли в мої листи чужий хтось лізе,
Чи заглядає в них через плече.

Я не люблю коли наполовину,
Чи як розмову припиняє гул.
Я не люблю коли стріляють в спину,
Я також проти пострілів впритул.

Ненавиджу плітки по типу версій,
Як сумнів хробак точить, і хвалу,
Або коли увесь час проти шерсті,
Або коли залізом йдуть по склу.

Я впевненість не люблю надто ситу,
Вже краще, щоб відмовило гальмо!
Так прикро те, що слово "честь" з ужитку
Вже вийшло, зате "наклеп" увійшло.

Коли поламані я бачу крила,
Нема в мені жалю і не дарма —
Я не люблю насилу і безсило,
Розп'ятого шкода тільки Христа.

Себе не люблю, коли нерішучий,
Невинуватих прикро коли б'ють,
Я не люблю коли влізають в душу,
Тим паче, коли в неї наплюють.

Я не люблю арени і манежі,
На них мільйон збирають по рублю.
Попереду хай зміни йдуть безмежні,
Ніколи цього я не полюблю.

© Олександр Яворський. Переклад, 2014